

CSONGRÁDY BÉLA–ANDÓ ÁKOS

Színház, s abból könyv született

Névadója, Zenthe Ferenc születésnapjához igazítva mutatta be az idén tízéves fennállását ünneplő salgótarjáni színház azt a közel négyszáz oldalas könyvet, amely felidézi és megőrökíti a teátrum születésének előzményeit, történéseit, sőt végigkalauzol az első kilenc évadon. A *Színház született* című könyv egyik szerzője, dr. Csongrády Béla 2003-ban már összefoglalta *Zsinórpadlás nélkül* című kötetében a salgótarjáni színjátszás előzményeit, mostani munkájában kifejezetten a Zenthe Ferenc Színház, a Vertich Színpadstúdió megalakulására és eddigi munkásságára fókuszált. Pontos, már-már krónikaszerűen részletes, mégis olvasmányos összeállításban kalauzolja végig az olvasót az első „színházcsinálók”, a Petőfi színjátszókör tevékenységétől a már professzionális társulat kilencedik évadának végéig, így kapta a könyv az *A Vadgalambtól az Énekes madárig* alcímet. A számtalan fotóval gazdagított kiadvány második részében tizenkét interjút olvashatunk Andó Ákos tollából, aki a beszélgetések során azokat az érzéseket, pillanatokat, folyamatokat kereste, amelyek jobbra a háttérben történtek, zajlottak, de meghatározó szerepük volt abban, hogy Salgótarjában létrejött a színház maga. Az olvasó ezáltal meg tudhatja azokat a kulisszatitkokat, amelyek előremozdították, s mozdítják ma is a város színjátszásának kerekét.

A következő oldalakon szemelvényeket olvashatnak a könyvből.

Csongrády Béla–Andó Ákos: *Színház született*

A Vadgalambtól az Énekes madárig – Szemelvények az alakulást és az első kilenc évadot feldolgozó részből

A *Nógrád* című újság legkorábbi időszakától kezdve rendszeresen foglalkozott a salgótarjáni amatőr színjátszás gazdag múltjával, az acélgyári Petőfi Színházszó Együttes színházpótló szerepével, és fel-felvetette egy önálló színház működtetésének gondolatát. Ezt egy 1966-os, Salgótarján kulturális centrummá fejlesztését szorgalmazó megyei pártbizottsági határozat is megerősítette. A József Attila Művelődési Központ 1966. április 3-i megnyitásával egy színházterem is teremtdött a városban, amely alkalmasnak bizonyult színházi produkciók fogadására, bemutatására. S az akkori intézményvezetés már az első év őszén élt is ezzel a lehetőséggel, és sorban fogadott különböző egyedi vendégelőadásokat. Egy kivétel azonban akadt köztük: nevezetesen az országos vasas munkás színjátszó fesztivál egyik – mint később kiderült: győztes – produkcióját, Faulkner *Rekviem egy apácáért* című drámáját a helyi petőfisek vitték színre itt az új helyszínen.

A stúdió 2005. április 28-án jutott el oda, hogy a fiatalok vizsgálóelőadás keretében a nagyközönségnek is bemutatkozhatnak. Ezt megelőzően felleptek a *Palócföld* folyóirat fél évszázados jubileumi estjén, a *Palóc Parnasszus* című pódiumújság két programján, s közreműködtek több kiállítás megnyitón is. Érthető izgalommal várták, hogy felmenjen a függöny, és megcsillanthassák tehetségüket, bizonyíthassák, hogy mennyire készültek fel arra, hogy a feltételek kedvező alakulása esetén egy állandó helyi színtársulat magját alkothassák.

Az esztendő ősze azonban – ahogyan az akkori polgármester, Székyné dr. Sztrémi Melinda fogalmazott – város- és színháztörténeti jelentőségű eseménnyel kezdődött. Ugyanis a kulturális örökség napja alkalmából első ízben megrendezett „Kultúrházak éjjel-nappal” elnevezésű országos program keretében 2009. szeptember 20-án néhány perccel éjjel két óra előtt a Vertich Színpadstúdió *Önnek ficereg?* című előadása közben fordult meg először a József Attila Művelődési Központ színháztermébe szerelt forgószínpad. A városvezető köszöntőjében azt is hangsúlyozta, hogy Susán Ferenc kezdeményezésére példaszerű társadalmi együttműködés révén teremtdött meg az anyagi és szakmai háttér.

A *Nógrád Megyei Hírlap* 2012. március 3-i számában *Zöld út a helyi színháznak* című cikkében már azt adta hírül, hogy a színházteremtés hosszú folyamata a legfontosabb határköhöz érkezett. Salgótarján Megyei Jogú Város Közgyűlése február 23-i ülésén kinyilvánította azon szándékát, hogy a helyi tehetségek felkarolása, a színházi hagyományok megőrzése, a

városi identitástudat erősítése és az ifjúság művészeti nevelése érdekében az idei esztendőttől a Salgótarjáni Közművelődési Nonprofit Kft. szervezeti keretein belül önként vállalt közszolgálati feladatként támogatja a színházi tevékenységet. Ez egyszerismind azt is jelenti, hogy a közgyűlés 2012-es költségvetésében tízmillió forintban határozta meg a színházi tevékenységre – az immár Zenthe Ferenc Színháznak nevezett helyi társulat és a színházi bérletsorozat támogatására – fordítandó összeget. Ezen túlmenően a Zenthe Ferenc Színház a helyi közművelődési kft.-n keresztül további – mintegy 11 millió forint nagyságrendben – úgynevezett természetbeni támogatásban részesült.

Így következett el 2012. május 29-e, amikor – mintegy első önálló zenthés premierként s egyszerismind a színház történetében mérföldkőként Susán Ferenc rendező javaslatára színre került *A betvenkedő katona* című előadás.

Az évad utolsó bemutatója – Illyés Gyula *Kegyence* – 2014. május 12-én szintén komoly megmérettetést jelentett az új társulat részére. A darab két szempontból is rokona az ugyancsak bemutatott *Antigonának*: egyrészt a régmúlt történelmébe, az V. századi Rómába vezeti vissza a cselekményt, másrészt ez is – egyebek mellett – szól az elszabadult hatalomvágyról.

Ilyen előzmények után gördült be a színpadra egy ekhós szekér, amely remek rendezői ötletnek bizonyult Szigligeti Ede *Liliomfi* című, a korabeli teátristákról szóló vígjátékának hangütéséhez. A könnyed, szórakoztató előadás eleve jól jött a közönség számára az előző évad – fentebb jellemzett – súlyos témájú és tartalmú produkciói után. A következő bemutató időpontja már 2017-re, március 27-ére esett. Ezt a dátumot azért is fontos hangsúlyozni, mert 1962 óta színházi világnapnak számít. E jeles napon mutatta be a színház Heltai Jenő *A Tündérlaki lányok* című, 1914 óta a magyar színházak repertoárján rendre fel-feltűnt keserédes darabját. A Heltai-művet Halasi Imre – aki a *Komámasszony, hol a stukker?*-ral már bemutatkozott a Zenthe színházban – rendezte az eredetileg három felvonást kettővé tömörítve.

A következő – immár hatodik – évadot megelőző augusztusi sajtótájékoztatón több újdonságra is fény derült. Ezek közül talán a legfontosabb annak az együttműködésnek a bejelentése volt, ami a Zenthe Ferenc és a Váci Dunakanyar Színház között létrejött. Ennek konkrét megnyilvánulásaként eljött Salgótarjánba Kis Domonkos Márk a 2013 áprilisában – tehát egy évvel a Zenthe után – létrejött váci társulat igazgatója, a Magyar Teátrumi Társaság alelnöke is. A szezonra megjelentetett műsorfüzet előszavában Simon Lajos helyi igazgató – egyebek között – a következőket

írta: „Sokak szerint a világ legszebb varázslata a színház, ezért az ötéves társulat és a vezetőség arra buzdít mindenkit, hogy legyen részese ennek. Varázsoljunk hát együtt »a végtelenbe és tovább!«” A „varázslat” 2017. október 2-án egy érdekes produkcióval indult, színre vitték Michael Frayn *Még egyszer hátulról* (más fordítások szerint *Függöny fell!*) című bohózatát. A rendező Susán Ferencnek és munkatársának, Gyuriska János színművésznek sikerült érzékeltetnie, érvényre juttatnia a „színház a színházban”-jellegű szituációsorozat visszasságait. A megszólaltak egybehangzóan hangsúlyozták, hogy Salgótarján felkerült a magyar színházi élet térképére, s jó hírvivőként növeli a nógrádi megyeszékhely ismertségét, a rendszerváltást követően alaposan megtépázott rangját.

2018-ban a beharangozott előadások sorát Molnár Ferenc *Az ördög* című vígjátéka nyitotta meg, s csakúgy, mint korábban az *Augusztus Oklahomában* c. darab esetében a premier nem helyben, hanem 2018. szeptember 28-án – a szoros együttműködés keretében – a Váci Dunakanyar Színházban volt, s október 1-jén került a helyi közönség elé. Az előadás, minthogy közös produkció volt a váciakkal, az ottani teátrum adta művészeti vezetővel, rendezővel, Bakos-Kiss Gáborral került színre.

Az évad 2019. május 27-én egy újabb nagy vállalkozással zárult. A modernkori drámairodalom egyik markáns képviselőjének, Arthur Miller *Pillantás a bídrol* című világsikerű darabját tűzte műsorára, a Váci Dunakanyar Színházzal és a Vidnyánszky Attila elnökletével működő Magyar Teátrumi Társaságban kialakult gyümölcsöző együttműködés keretében. Ennek volt köszönhető Bakos-Kiss Gábor itteni rendezése Molnár Ferenc *Az ördög*-ében, majd mondhatni viszonzásul zenthés rendező-dramaturg páros – Susán Ferenc és Sándor Zoltán – vihette színre Vácott Goldoni *A hazug* című vígjátékát. Mintegy e folyamat részeként a *Pillantás...-t* a váci igazgató, a Jászai Mari-díjas Kis Domonkos Márk rendezte.

2019 nyarát végigtornézta a Zenthe Ferenc Színház. A *Lovagias ügy*-gyel például a partiumi Nagyváradon is járt, de már nyáron elkezdődtek az első bemutató, a Tarnóczy Jakab rendezte *Amit akartok* olvasópróbái, majd augusztus 21-én került sor a sajtótájékoztatóval egybekötött társulati ülésre. Az új évad terveinek ismertetése előtt Simon Lajos igazgató elmondta, hogy a 2018/19-es évad volt talán a legsikeresebb a hétéves történetük során. Az Emberi Erőforrások Minisztériumától elnyert kiemelt minősítés mellett a Vállalkozók és Munkáltatók Országos Szövetségének Nógrád Megyei Szervezete Prima-díjjal ismerte el munkájukat. Produkcióikat 173 előadáson 58 ezer néző látta.

Amit akartok c. előadás, 2019

A startra kész évadra kilenc premierrel készültek és megcélozták a 180 előadásos határ átlépését. Susán Ferenc produkciós igazgató ismertette a várható darabokat, bemutatta az új kollégákat és azt is bejelentette, hogy a Nógrád Táncegyüttesel és a Dűvő Zenekarral ismét készítenek közös előadásokat. Orosz Dániel értékesítési vezető arról beszélt, hogy miként tervezik bővíteni vendégjátékaikat. Fekete Zsolt polgármester úgy fogalmazott: a teátrum egy nehéz út fontos szakaszának vége felé közeledik. Kifejtette, hogy ehhez szükség volt a színház munkatársainak, illetve az intézményt támogatók energiájára, munkájára és hitére is. A társulatnak a jövőben nemcsak meg kell tartania az eddig elért színvonalat, hanem évadról évadra fejlődnie kell, bizonyítván egy állandó kőszínház létrehozásának szükségességét is. Valamivel korábban, 2019 tavaszán egy építész, Zombor Gábor, a Debreceni Egyetem oktatója már tervek is bemutatott egy új színház építésével kapcsolatosan. A társulati ülést követően a művészek nem hazafelé vették az irányt, hanem a Fő térre, hogy részesei, szereplői legyenek az újszerű *Színház újratöltve* című, első alkalommal megrendezett műsornak, kavalkádnak, amelynek fontos eleme volt az előző szezón legjobbjaik elismerése is.

A koronavírus-járvány közepette volt egy nagyon fontos állomása a színház életének. 2020. november 5-én a budapesti Nemzeti Színház nagyter-

mének színpadán sikeresen mutatta be a Susán Ferenc által rendezett *Advent a Hargitán* című Sütő-darabot. Ez a vendéjáték – amely a Nemzeti Színház meghívására jött létre – nagy szakmai elismerésnek és megtiszteltetésnek tekinthető, ugyanakkor a színház fejlődése szempontjából újabb mérföldkő is. A vírusjárvány hulláma november közepén újabb leállást kívánt a kulturális szféra egészében, így a Zenthe Ferenc Színház helyi és országjáró tevékenységében is szükségszerű volt a megtorpanás.

Énekes madár, 2021

Így látták ők – Részletek a könyvben olvasható interjúkból

SÁNDOR ZOLTÁN – Balassi-díjas előadóművész, a színház művészeti vezetője

„Nagyon hiányzott egy saját, városi színház”

T. Pataki Laciékkel sok irodalmi műsort csináltunk közösen; volt egy balassagyarmati csoportjuk, de sokat dolgoztak itt is, s az én csoportom is együttműködött velük. Egyre többször találkoztunk Lacival. (...) Itt-ott mutattunk be felolvasószínház-jelleggel darabokat is, például megcsináltuk egy rövidített verzióban a *Vadgalambot*, ezzel ünnepeltük a 110 éves Kohász Művelődési Házat. Laci vezetett korábban csoportokat, megvolt az affinitása a színházhoz, s fel-feltűntek tehetséges fiatalok. (...) Ha Molnár Ernővel, Susán Ferivel találkoztunk, akkor is mindig téma volt, hogyan lehetne egy új csoportot létrehozni, ami egy majdani profi színház alapja lehet. Annyira megerősödött ez a folyamat, hogy a Salgótarjáni Polgári Kör dr. Horváth István vezetésével felvette programjába a salgótarjáni színházi élet és benne a színházalapítás ügyét, amely hiányzott a helyi művészeti palettáról. Ennek hatására életre hívták Laciék a Vertich Színpadstúdiót, 2004. március 17-én volt az első felvételi, s elkezdtek egyfajta színészképzést. Óhatatlanul eljutottak egy pontra, ahol érezhető volt, hogy ez lesz, ez lehet egy profi színház magva. Alaptámogatást adott az akkori önkormányzat a stúdió működésére, a képzésre, s másfél-két év után eljutott oda a csapat, hogy bemutatta Szép Ernő *Májusát*, majd Marschalkó *Zsarnokölőkjét*, Kopit *Jajj, apuját*, Müller Péter *Mártáját* Molnár Ernő és Susán Ferenc rendezésében, igazán szép közönség-sikert aratva. A sikereket látva megerősödött a város vezetésében is az, hogy érdemes őket támogatni. Az akkori polgármester, Puszta Béla és az önkormányzat anyagilag is támogatta a Vertich Színpadstúdiót, és biztosította játszóhelyként a művelődési központot. Úgy tekintett rá, mint egy profi színházat megelőlegező, megalapozó csoportra. (...)

Sokan örülnek, hogy van ez a színház. A városi identitás fontos eleme – ezt kell a munkánkkal erősíteni. Ez a város az önazonosságot építő és erősítő elemnek híján volt, tudjuk közel százéves történelméből. (...) Meggyőződésem, hogy jót tesz a város fejlődésének, ha van színháza. Mára már elhalkultak azok a hangok, hogy „minek ez?”

P. KERNER EDIT – Madách-díjas előadóművész, stúdióvezető

„Azt elején mindenki csinált mindent”

Évi egymillió forinttal kezdtük Pusztá Béla polgármestersége idejében, Székyné dr. Sztrémi Melinda már 1,5 millió forintot adott. Emellett mindenki csinálta a munkáját, a hivatását, mert nem ebből éltünk, de utána hajnalig ezen ment a beszélgetés. Még a meghallgatás előtt összeültünk nálunk – Susán Feri, Molnár Ernő, őket is meghívtuk a beszélgetésre a „Pataki Szalonba”, hogy ezt akarjuk, jöttök-e? Hát persze, hogy jöttek, mind a kettő. Nem is kellett sokat beszélni róla, öt perc alatt elindult a fantáziájuk, hogyan kéne, mint kéne csinálni. Nem akartunk az első évben semmit, kétévesre terveztük a stúdiót, de „áthajlott” mindig, újak jöttek a második évben. Így aztán nem kétévente lehetett „felvételizni”, hanem amikor valaki jönni akart, azt befogadtuk, marasztaltuk. Mindenkit szeretettel fogadtunk, nem voltak kőbe vésett felvételi időszakok. Egy nagyon-nagyon jó csapat alakult ki, bár nehezen fogadták el az ifjak a szigorúságot. (...) Volt, hogy 45 percig azt tanultuk, hogy kell megállni. Hányféle megállási mód van. Mégsem unatkozott senki soha.

MOLNÁR ERNŐ – Állami Ifjúságért-díjas rendező

„Jó úton balad a színház”

Szoros kapcsolatban voltunk Sándor Zolival, aki pedig T. Pataki Lacival és Edittel volt nagy barátságban. (...) Zoli koordinálta a Vertichet. (...) Azt vallom, hogy ha a színházba eljön valaki, s megérzi ennek a térnek a hangulatát, meglátja a függőnyt, akkor ő arra vágyik, még ha ki nem is mondja soha, hogy egyszer szétmenjenek a függönyök, világítsanak a lámpák, s ő ott álljon az egész tér közepén. Ha csak képzésre jár, előbbutóbb abbahagyja. Ez az én meglátásom. Szüksége van arra, hogy valami produktumot tegyen le az asztalra, hogy valamit csinálhasson, alkothasson. Egyszer csak Zoli szólt, hogy az akkori polgármester, Pusztá Béla jelezte, szívesen adja a pénzt a Vertichnek, de mikor lehet valami darabot megnézni? Így került képbe a *Május*, majd Marschalkó Zsolt darabja, a *Zsarnokölők*. Megkérdezték, ki melyiket akarja rendezni, Ferivel úgy egyeztünk, hogy ő a *Zsarnokölőt*, a *Májust* csináljam én. (...)

SUSÁN FERENC – Vastaps-díjas rendező, a színház produkciós igazgatója

„Ez a színház egy különleges sziget”

Érdekes kettőssége volt a történetnek, mert voltak sokan, akik nem hittek ebben, voltak sokan, akik titkon reménykedtek, hogy hátha. (...) Az önkormányzat annyit mondott – s ez is szerepelt a mi terveinkben, mint kérés –, hogy három-négy év alatt az önkormányzat eljut az évi 15 millió forintos támogatásról 35 millió forintos támogatásig. (...)

Volt, aki nem örült, hogy ugyanannyi pénzért kicsit többet kellett dolgozni, volt, aki azért élvezte, mert kihívás volt megcsinálni valami újat. Nem volt zökkenőmentes. Nem volt egyszerű út, nagy szükség volt Székyné dr. Sztrémi Melinda határozott támogatására – ő hitt benne az első pillanattól fogva. Amikor a váltás eljött, a színház már olyan helyzetben volt, olyan szintre fejlődött, hogy csak úgy már nem tudott megbukni. Nem lehetett volna egy tollvonással bezárni. Azoknak az embereknek a munkája révén, akik a kezdetektől csatlakoztak, a színház egyre erősebb tényezővé vált. Sándor Zolival kezdtünk mint színházi csoport, rengeteget járt be segíteni Patakiné Kerner Edit, számtalan dolgot csinált, sokat tett Molnár Ernő, aki minden nap itt volt. Az életük nagy álma kezdett megvalósulni. Csatlakozott hozzánk Kasza Henriette, akit áthelyeztek ehhez a csoporthoz, Andó Ákos, aztán jött Orosz Dani... Már voltak saját díszítőink. (...)

Az kezdettől fogva látszott, hogy a salgótarjáni publikum jó ideig nem tudja fenntartani a színházat, képtelenség volt annyi nézőt szervezni hirtelen, hogy akárcsak minden második este előadás legyen a városban. Új piacok után kellett nézni, hogy hol játszhat ez a színház, s egyértelművé vált, hogy sokat kell járnunk vidékre. Voltak területek, amiket megcélozhattunk, ehhez sikerült Orosz Dániel személyében jó embert találni. (...)

Fejlődünk folyamatosan. Mindannyian a mai napig együtt tanuljuk a színházat, hiszen nem volt, kitől tanuljuk. (...) Itt csak egy álom volt. Ma már könnyebb a helyzet, mert aki ma idejön dolgozni, az már lát egy mintát. Jót vagy rosszat, de lát valamit. Talán egyedibbet, mint a többi. Biztos, hogy ez a színház egy különleges sziget, másként működik. Születése miatt, a helye miatt, az identitása miatt. (...)

SZÉKYNÉ DR. SZTRÉMI MELINDA – Salgótarján polgármestere (2006–2014)

„Most vagy soha”

Hittem, mert indíttatásomnál fogva színházszerető ember vagyok. (...) Annak a kezdeményezésnek, hogy legyen önálló színháza a városnak, volt már hagyománya Salgótarjánban. Mindig is fontosnak tartották a városlakók, hogy saját színházuk legyen, csak nem mindig találtak megfelelő mecénásra, támogatóra. Minket, városlakókat kell, hogy kötelezzen ez a múlt: nem szabad hagynunk azt, hogy színház nélkül létezzen ez a város. (...) A színház ugyanis azon túl, hogy a fogyasztható kultúra egy része, közösségépítő is. (...)

Úgy éreztem, hogy ez egy kicsit az én gyermekem is, annyira fontos a színház nekem, annyira szeretem. Jó érzés volt az is, hogy miután lement az első előadás, akkor bementem a fiúkhoz, lányokhoz, s beszélgettünk az öltözőben, a színpalán mögött: mi volt jó az előadásban, min lehetne változtatni. Úgy éreztem, nem haragudtak meg érte, ha elmondtam a negatív kritikát is. Ezáltal még inkább a sajátomnak éreztem, kicsit mintha a régi szakmámban lennék, mintha beszélgetnék kicsit az irodalomról. (...)

Hittem, hogy a helyi embereket meg lehet arról győzni, hogy ne menjenek el máshová színházba, mert itt vannak olyan értékek, mint mondjuk Budapesten, vagy bárhol máshol, s a mai napig így gondolom. (...) Azért voltam bizakodó, mert itt rengeteg érték van, nem kell elmenni innen, hogy értéket keressünk. (...) Volt egy olyan elképzelés is, hogy építünk egy kőszínházat, egy saját külön épületet – ez is benne volt a hosszú távú tervek között. Emellett volt egy víziszínpad-elképzelésünk a Tóstrandon, annak elég komoly tervei megvoltak már. Hosszú távon a járható út az, hogy önálló épületbe költözzön a színház. (...)

FEKETE ZSOLT – Salgótarján polgármestere 2016-tól

„Tervőlegesen is elkezdtük a színházat támogatni”

2014 tavaszán vagy őszén (...) Susán Feri kért meg bennünket, hogy a Stécc Kávéház teraszán üljünk le egy kávéra, beszéljünk a színházról, hogy milyen irányban, hová lehetne azt fejleszteni. Szokásos vehemenciájával adta elő, hogy mit szeretne, s próbálta meggyőzni Ottót is (*Dóra Ottó, Salgótarján egykori polgármestere – a szerke.*), próbált engem is, hogy vegyünk Székfoglaló bérletet, mert az egy kiállítás a színház ügye mellett. (...)

Az alaptézis az lett, hogy lehetőleg önfenntartó fejlesztéseket hozunk létre, amelyek működtetése nem folytonos kiadás az önkormányzat szá-

mára, hanem minimum fenntartják magukat, a városban és a megyében élők komfortérzetét növelik a beruházások, s a leglényegesebbek azok a beruházások, amelyek pénzt is termelnek, hogy önfenntartó lehessen a város. Ezek tervezésekor egyértelművé vált, hogy a színházi élethez anyagiakat kell biztosítani. (...) Elindultunk ezen az úton, s már nemcsak erkölcsileg, de tevélegesen is elkezdtük a színházat támogatni. Eljött az az időszak, amikor a Zenthe Ferenc Színház kiemelt előadóművészeti szervezetté vált, a művelődési központtól különválva kezdett el működni. Amikor jött a törvénymódosítás szülte választási lehetőség, hogy a város egyedül tartsa-e fenn a színházat, vagy közösen az állammal, vagy csak az állam legyen a fenntartója, akkor nekünk meg kellett vizsgálnunk, mennyi pénzünk van. Mondhattuk volna akár azt is, hogy működtesse teljes egészében az állam, de akkor azt gondoltuk, Salgótarján megérdemli, hogy magáénak tekintse ezt a színházat.

SIMON LAJOS – a színház igazgatója

„A város zászlóshajójává vált a Zenthe Ferenc Színház”

(*A Salgótarjáni Köz művelődési Nonprofit Kft.-ben – a szerk.*) nagyon nehezen alakult ki az együttélés, hiszen kezdetben nem is tudták, hogy mi ez. A színház elkezdett kőszínházi módon működni. (...) A kezdet kezdetén volt egy törzsgárda, ami a Vertich Színpadstúdióra épült, majd (...) épült a társulat. Minél veretesebb lett a társulat, annál több lett a saját bemutatónk, bővült a bérletstruktúránk, a színház elkezdett fejlődni. Négy-szer annyi színházi bérletes sorozat lett, nyolcszor annyi előadással. (...) Talán furcsán hangzik, de a színházat mint „cég a cégben” kezdtem el működtetni. A társaság ügyvezetése mellett „színházigazgatóként” irányítottam a színházi csoportot. Tudatosan nem adtam más kezébe ezt a feladatkört, mert csak így tudtam összehangolni a színház működését a másik öt területtel. Amikor Susán Feri bekerült a cég vezetésébe, innovatív volt, ugyanúgy, mint most: hozta a javaslatokat és a megoldásokat, jött az ötletekkel, de ő hozott hozzá pénzt is. Egy idő után a vezetői értekezleteken már elkezdték „nem annyira szeretni” a színházi területet. Én is furcsa helyzetbe kerültem, mert természetesen nagyon fontos volt a cég egésze, de fontos volt a színház fejlődése is, mert szerettünk volna kiemelt minősítést szerezni. (...)

VIDNYÁNSZKY ATTILA – a Nemzeti Színház főigazgatója

„Egy színház mindig több, mint játszóhely!”

A félig-meddig amatőr státuszból ilyen gyorsan eljutni a kiemelt szervezeti minőségig figyelemre méltó teljesítmény. A Zenthenek ez azért sikerülhetett, mert a színház vezetése sosem akarta „megúszni” hivatását, vagyis nem pusztán szórakoztatóipari igények kielégítésére, hanem magasabb rendű kulturális célok elérésére szerződött a salgótarjáni és környékbeli színházbarátokkal. Kezdetből odafigyelnek a minőségre, ami a repertoár összeállításán is látszik. Nógrádot lakják megyénk közül a legkevesebben – milyen könnyen hivatkozhatna a kisszámú közönségre egy-egy direktor a produkciók kiválasztásakor! De a Zenthén mindig is érezhető egy művészszínházi ambíció, s ennek hatalmas jelentősége van a hahniki-rályok és színpadi szemfényvesztők korában.

(...) A minőségi munkával alátámasztott tiszteletadás mellett a következő fontos lépés a teátrum életében nyilván a Zenthe elmúlt tíz évéhez méltó, állandó játszóhely megteremtése lesz. Egy színházépület évtizedekre szóló megoldást jelentene, és létével is azt az igényt hirdetné, amiért a Zenthe létrejött.

Kóros feledékenységre hajlamos korunkban már önmagában az is öröm és valódi jövőkép, hogy a salgótarjáni színház nem engedi, hogy névadója a feledés homályába vesszen. Zenthe Ferenc kiváló színész volt, és szívmengető, hogy a város táplálja saját szülöttjének kultuszát. Ha mi nem őrizzük regionális, helyi értékeinket, más nem fogja megtenni helyettünk. A minőségi munkával alátámasztott tiszteletadás mellett a következő fontos lépés a teátrum életében nyilván a Zenthe elmúlt tíz évéhez méltó, állandó játszóhely megteremtése lesz. Egy színházépület évtizedekre szóló megoldást jelentene, és létével is azt az igényt hirdetné, amiért a Zenthe létrejött. Látva az első évtized működését, Simon Lajos harcos, elkötelezett vezetői munkáját, remélem, hogy ez létre is jön. Sőt, amekkora utat a Zenthe tíz év alatt megtett, egy kőszínház megalapításán nem is csodálkoznék.